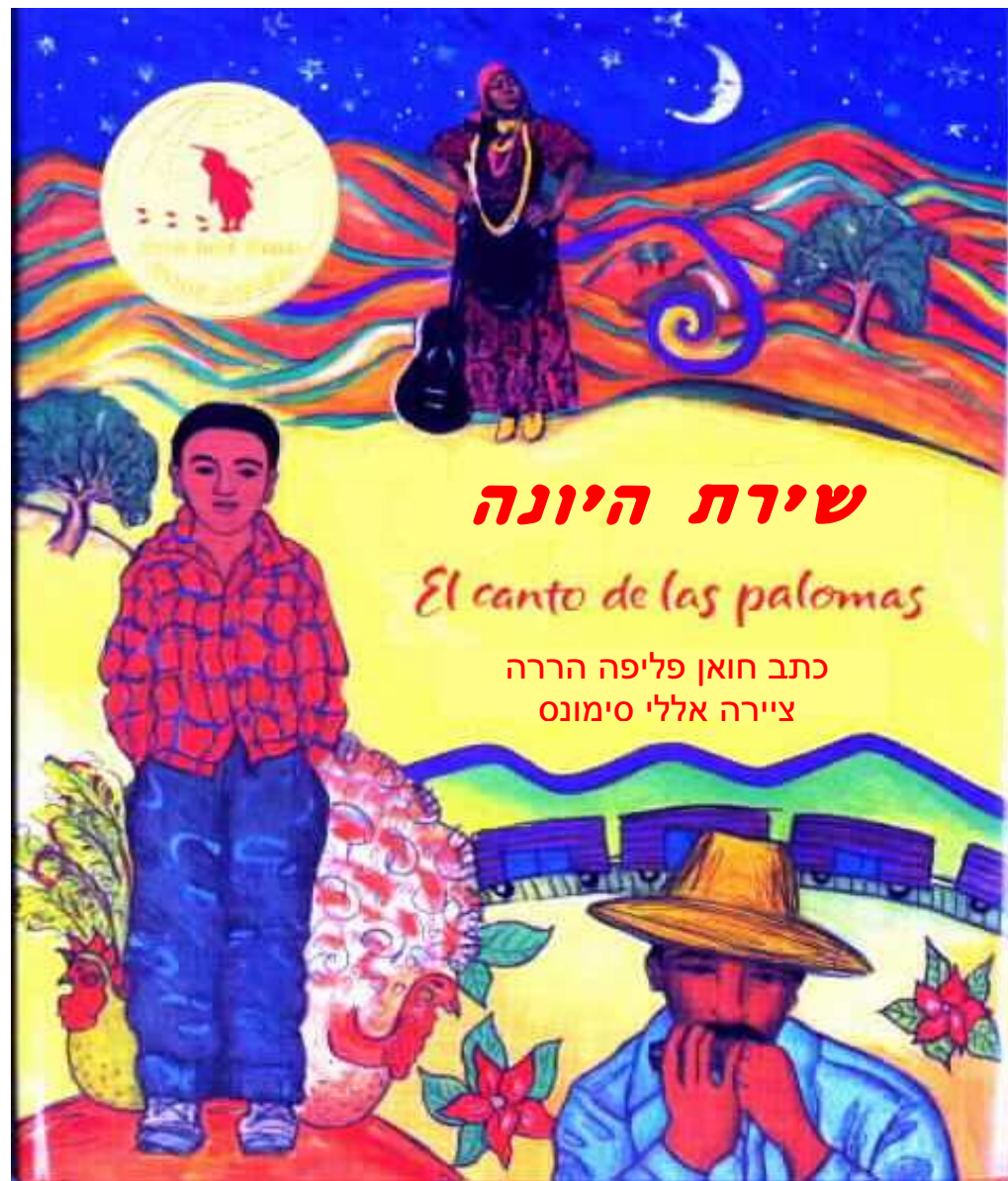

שירת היונה הוא סיפור ילדותו של המשורר חואן פליפה הררה, בן משפחת עובד מקסיקאי נודד. הוא מספר בשפה לירית את הנאת חיים בשדה פתוח, שמיעת השירים מקסיקאים עממיים, בניית הבית הקטן וחגיגות בהרים.

הוא נזכר בשירת אמו, קריאת השירים וסיפורים של אביו וקריאות היונים. עבור חואן פליפה הנדידה בדרכים הייתה גם תחילתו של הדרך האישית לכתיבה.

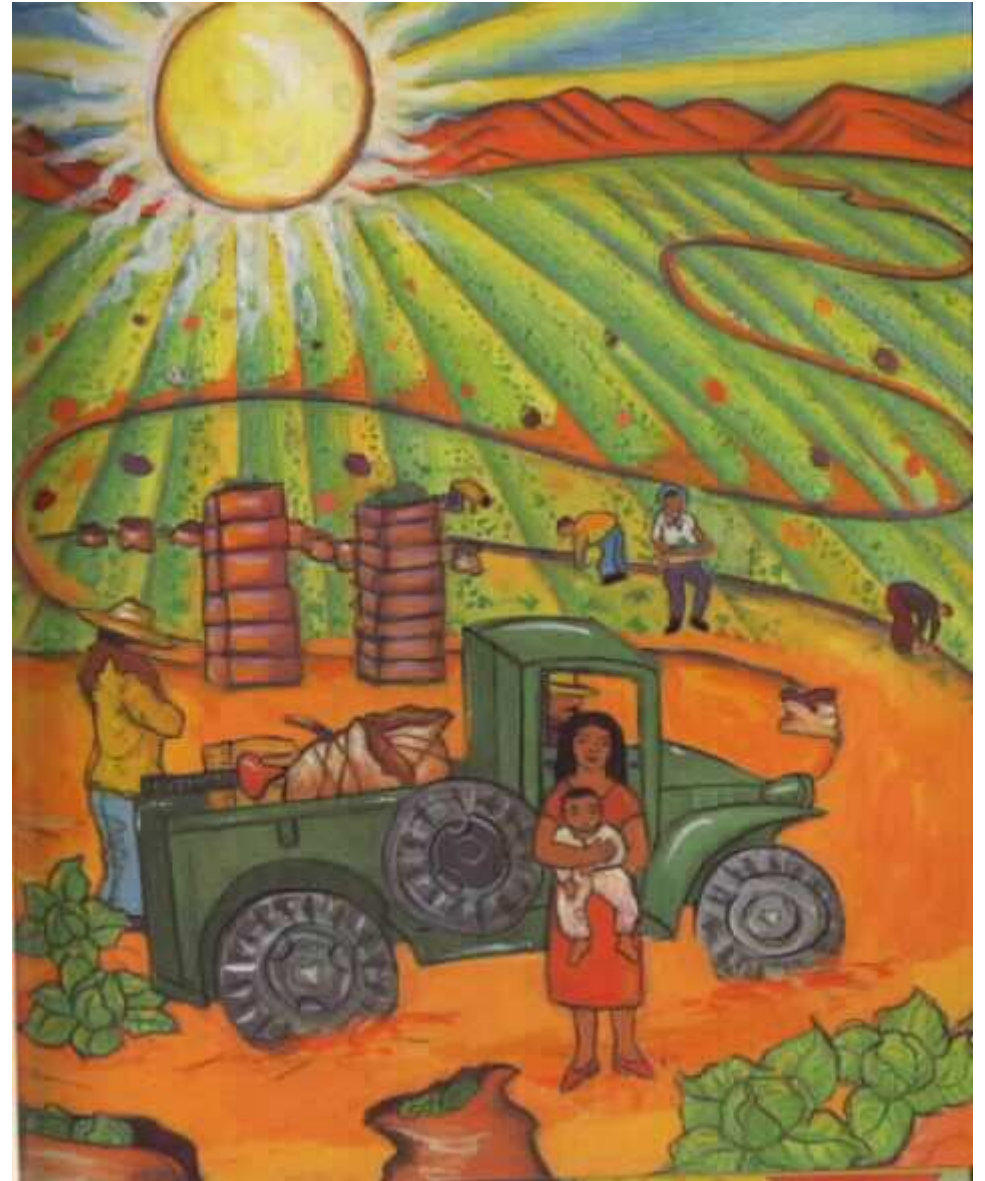
**הספר הזה מוקדש לאמי לוקה ולאבי
פליפה, שאהבו שמיים פתוחים
ואדמה רכה. הם לימדו אותי שבתוך
כל מילה יכול להיות טוב לב**

**נולדתי בעיירה פאוולר "בירת
הצימוקים העולמית". אמי ואבי היו
עובדים חקלאיים ואני גדלתי תוך
נדודים בעמקים והרים של
קליפורניה.**

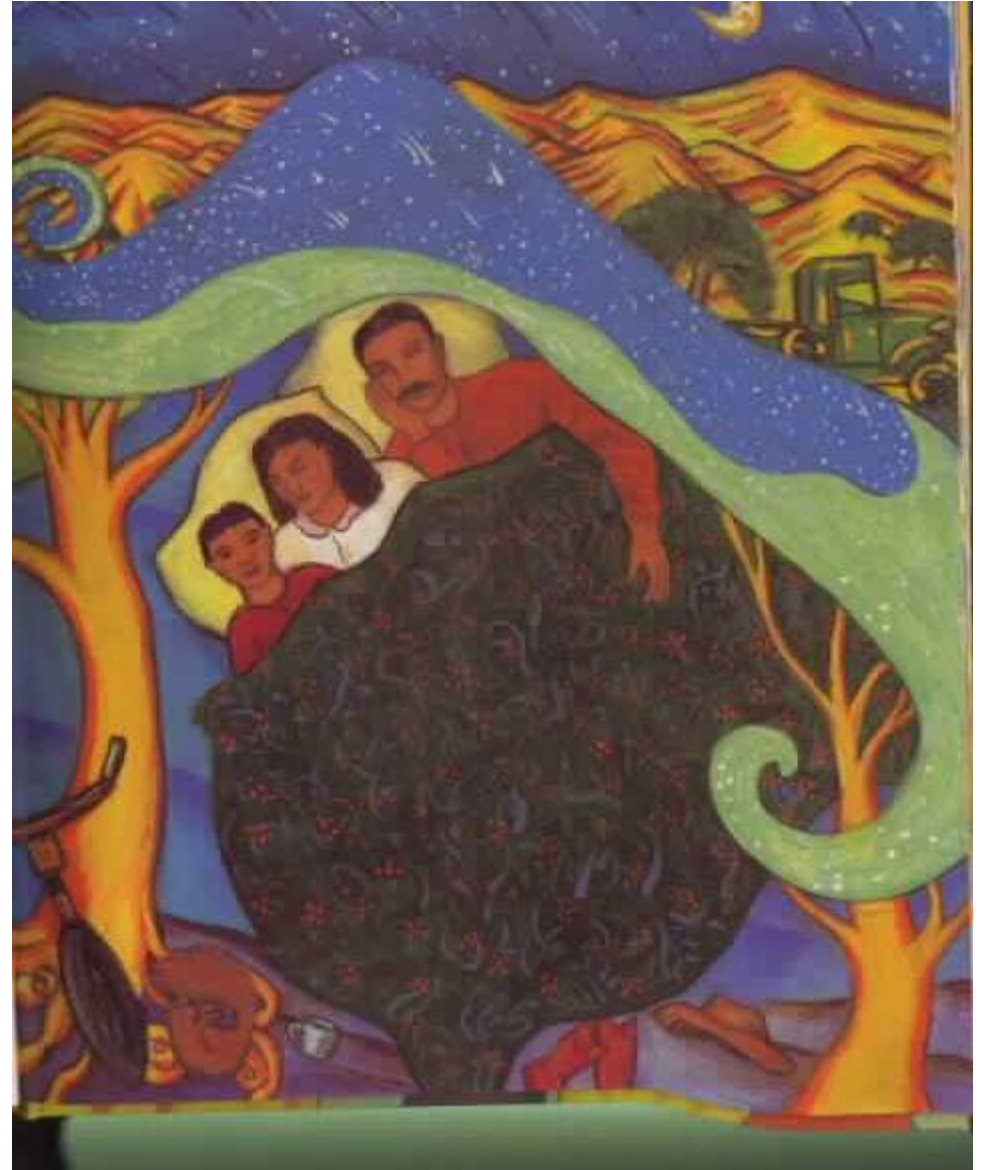
**"נולדת בדרכים, כמו אביר" אמרה
פעם אמי כשעברנו ממחנה פועלים
אחד לשני, אמי לוקה, אבי פליפה
ואני.**

**הבטתי מעל השדות על העובדים
החקלאיים, כאשר אבא שלי נהג
במכונית צבאית ישנה בדרכים
נידחות של קליפורניה. בבגדיהם
הצבעוניים הפועלים נראו כמו
ציפורים טרופיות פזורות בשדות.**

**בכל מקום בו עצרנו הקמנו אוהל.
אבא הוציא גליל בד עבה וירוק, כמו
טורטילה טבולה ברוטב עגבניות
ירקות. אמא פרסה אותו ואז
חיפשנו ענפים ומקלות, כדי לקבוע
את הקצוות באדמה.**

**ישנו ביחד תחת שמיכות וכסתות.
יכולתי להביט למעלה ולראות
כוכבים נוצצים דרך חורים קטנים
בבד שמעלי.**

**אמא בישלה ארוחת בוקר בחוץ,
באוויר הפתוח ביציה או חביתה
עם תפוחי אדמה.
מחבת, רשת לחימום טורטילות,
צנצנת של כלי סכו"ם, אלה היו
הכלים היחידים. וכמובן עץ
למדורה.
השמיים היו לכף הכחולה שלי,
הטיט הצהוב היה לצלחת שלי.**

יום אחד נראה הבית
שלי כמו ככר לחם
קטנה על גלגלים.
בפנים הייתה זו
מערה מלאה שיחות,
שירים מקסיקניים
ומכרזים שבקעו
מרדיו שעל הקיר.

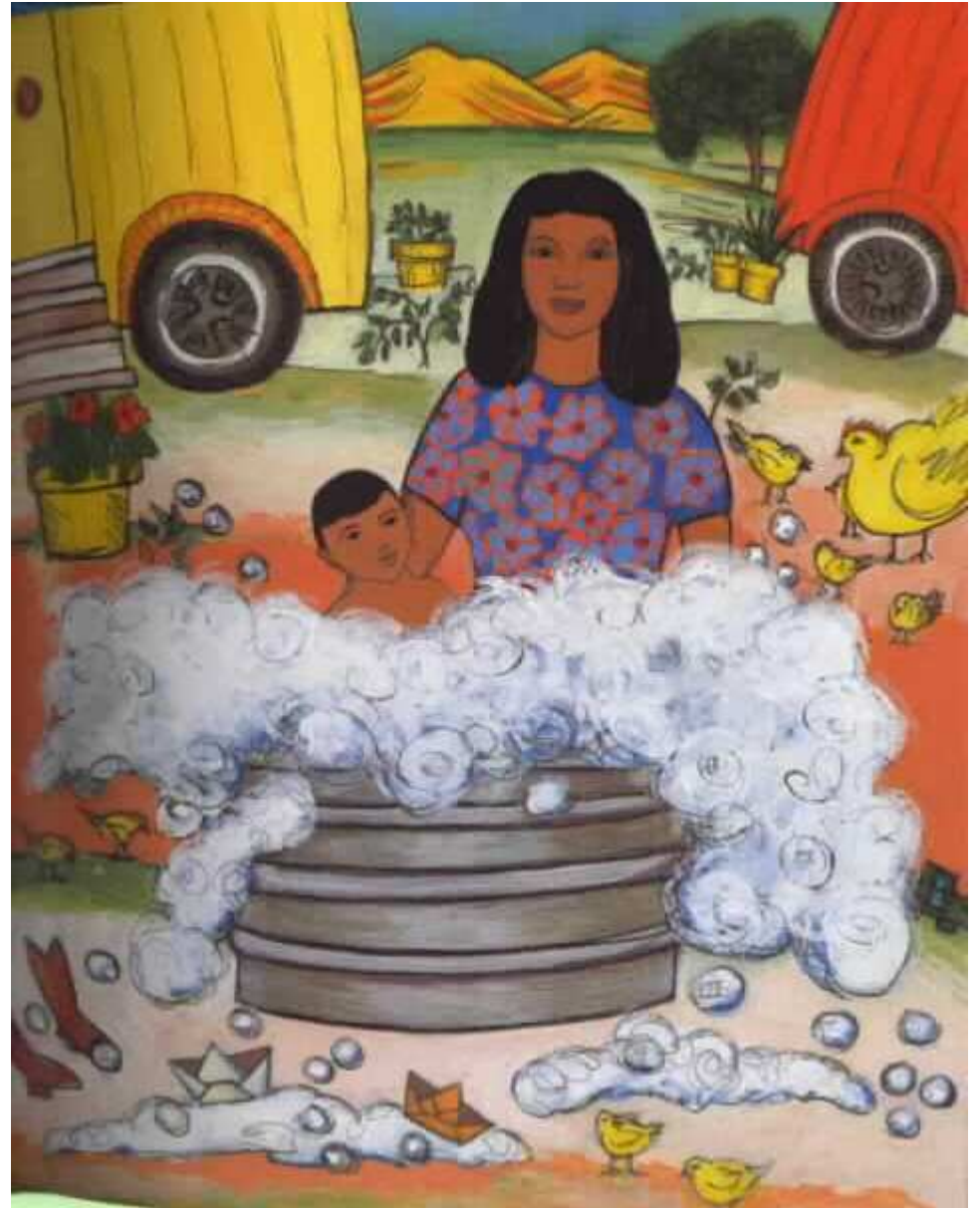

יום אחד אבא החליט
לבנות בית של חדר
אחד על מכונית
עזובה. הוא חיבר
יחד כמה קרשים
לשילדה של פורד
ישן, וטבל מכחול
בקופסאות צבע לבן.

פעם בילינו חודשיים אצל ידידים
בפאוולר. שם התרחצתי באמבט
פח ענקי, במרכז החצר, כשמסביב
קרונות הנדודים של ארבע
משפחות.

אמי רחצה אותי ושרה על הפועלים
המקסיקאים שגונבים את גבול
טקסס. אני זמזמתי והתזתי מים
מסביב. כנסייה פרוטסטנטית
דקה, עשויה קרשי עץ, עמדה אחרי
הקרונות.

החצר שלנו היתה לבמה בצבע חול
ועליה למדתי לשיר.

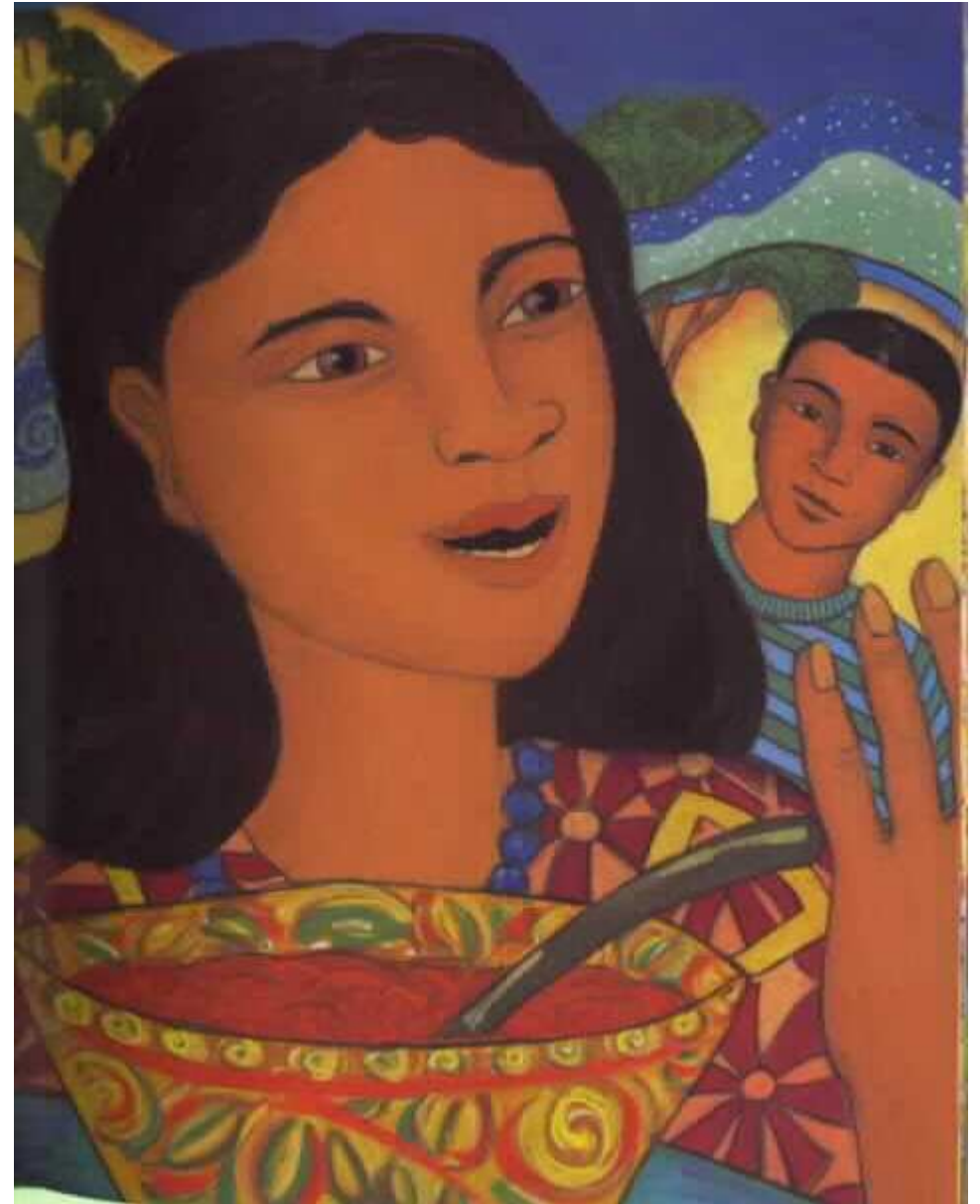

בהפסקת הצהריים, כשאבא ירד
מהטרקטור, הוא נהג לקרוא
לציפורים. את ידיו שם קרוב לפה
ושרק בקל עמוק, כאילו היה לו חליל
בין כפות הידיים.
"כך שרה יונה" היה אומר אבא.
תמיד, במוקדם או במאוחר, הופיעה
יונה והתישבה על עץ סמוך.

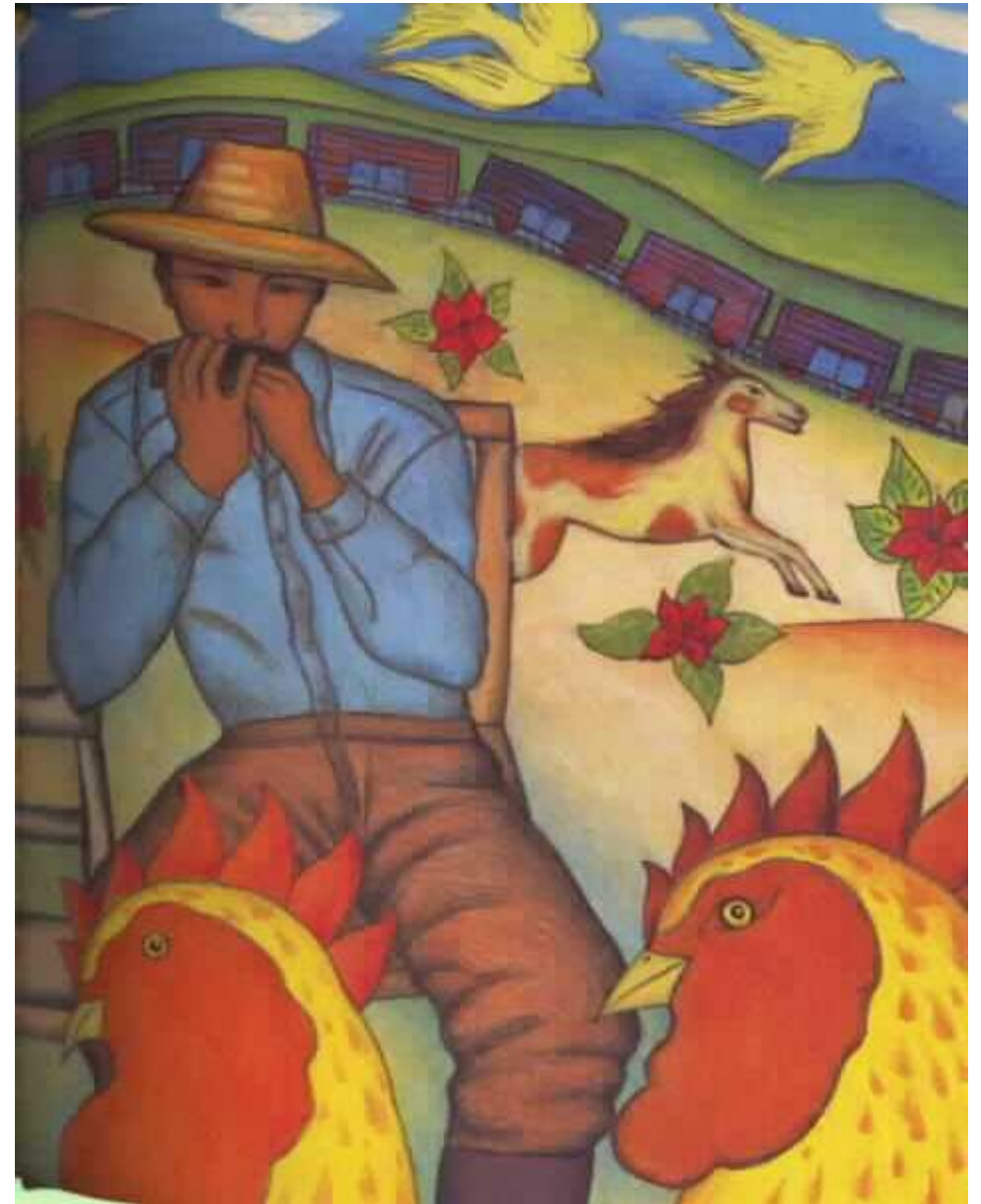

**לפעמים אמא הפתיעה אותנו ובערב
קראה שירה. היא קמה ומעל צלחת
תבשיל ריחני וטורטילה חמה פשטה
את כפות ידיה כלפי מעלה, כאילו
מתפללת לגשם.**

**מפיה יצאו שירים ולרגע העולם פסק
להסתובב.**

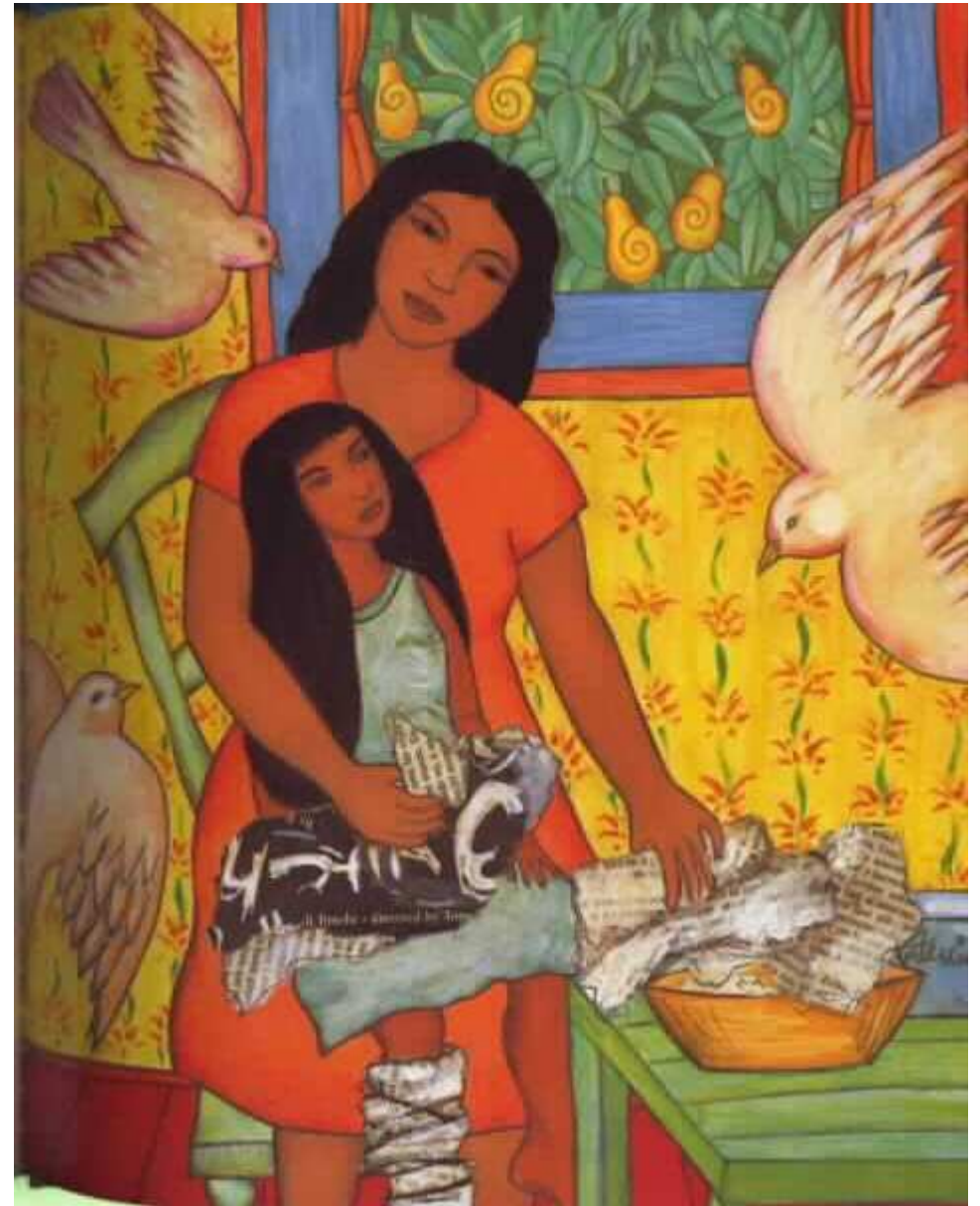
אחרי הארוחה ואחרי שהתרנגולות,
שנדדו איתנו, הלכו לישון, אבא ניגן
במפוחית וסיפר איך הגיע לארצות
הברית מצ'יהואהוא, מקסיקו.
"אמי מתה בזמן לידה ואבי מת
מעבודה קשה" סיפר "הייתי רק בן
ארבע עשרה כשקפצתי על הרכבת
שנסעה לארצות הברית, ל"אל
נורטה" הצפון. שמעתי שאוכל
לרכב על סוסים במדינת ויומינג,
אך כשהגעתי לשם היה כל כך קר
שהרוק שלי קפא כשרק הגיע
לאדמה."

**אמי הייתה מרפאה. כשזרזיר הכה
בקיר ביתנו היא הרימה אותו
בעדינות ושפשפה את ראשו בכוהל
ובתה אקליפטוס.**

**לפעמים היא ביקרה ילדים חולים של
שכנים. "נגד חום צריך למרוח כפות
רגליים" היא לימדה אותי "תחילה
אתה מערבב בקערה סודה עם שמן,
אתה מורח זאת על כפות רגליים
ועוטף בניר עתון."**

**למחרת הילדים המופתעים קפצו
ממיטותיהם בנעלי ניר.**

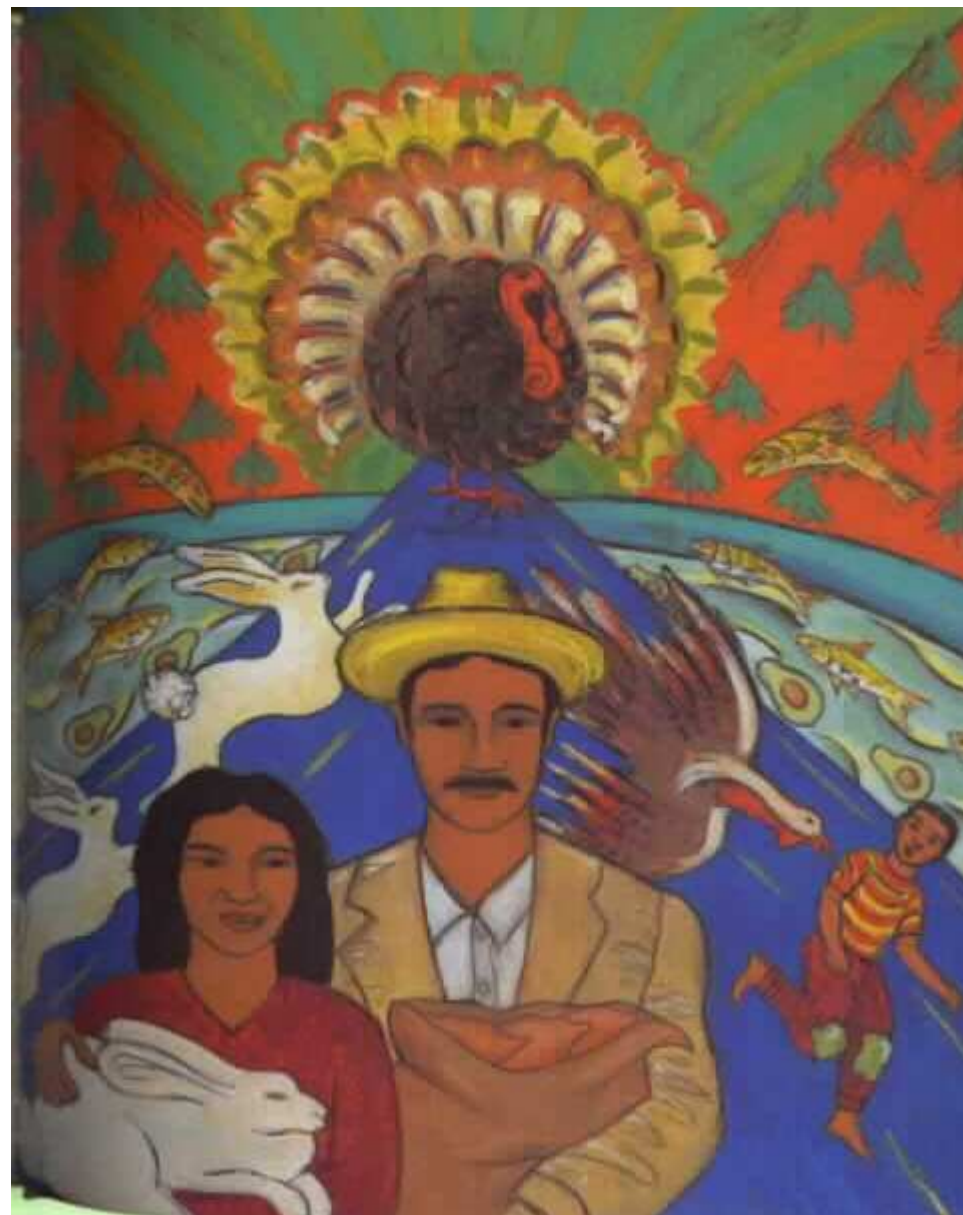
**בסוף הקיץ, כשעלי העצים
שינו את צבעם, נסענו
לאורך העמקים ובצרנו
ענבים. הנחנו אותם על
הארץ לייבוש, על פסים
ארוכים של ניר, בין שורות
הגפנים.
עם הזמן הגרגירים
הנוצצים הפסיקו לזהור
והתכווצו לצימוקים כהים.**

**הדרך השתנתה עם עונות
השנה.
בחורף, במדינת דלנו, הורי
גזמו גפנים בכרמים.
באביב עברנו לאזור סלינאס
לאיסוף מלונים, חסה
וברוקולי.
בקיץ חזרנו לדלנו ופרליאר
לדילול ענבים, כדי שאלה
הנשארים יהיו מתוקים
ביותר.**

**בעמקים הרריים באזור אגם וולפר
לא שילמו לאבא בכסף. במקום זאת
הוא קיבל שקים של בטטות ודלים
של דגי מים מתוקים.**

**אבא עבד אצל גימלאים זקנים, כמו
מר קללי האירי, ששילם לו בארנבות
חיות, או כמו מר ג'מסון ששילם
במגשים שלמים של עוגות תירס.
במקום צעצועים הביא לנו אבא שקים
של אבוקדו ותרנגולי הודו.
ההודים טלטלו את אפיהם האדומים,
הכו בכנפיים ברוגז ורדפו אחרי.**

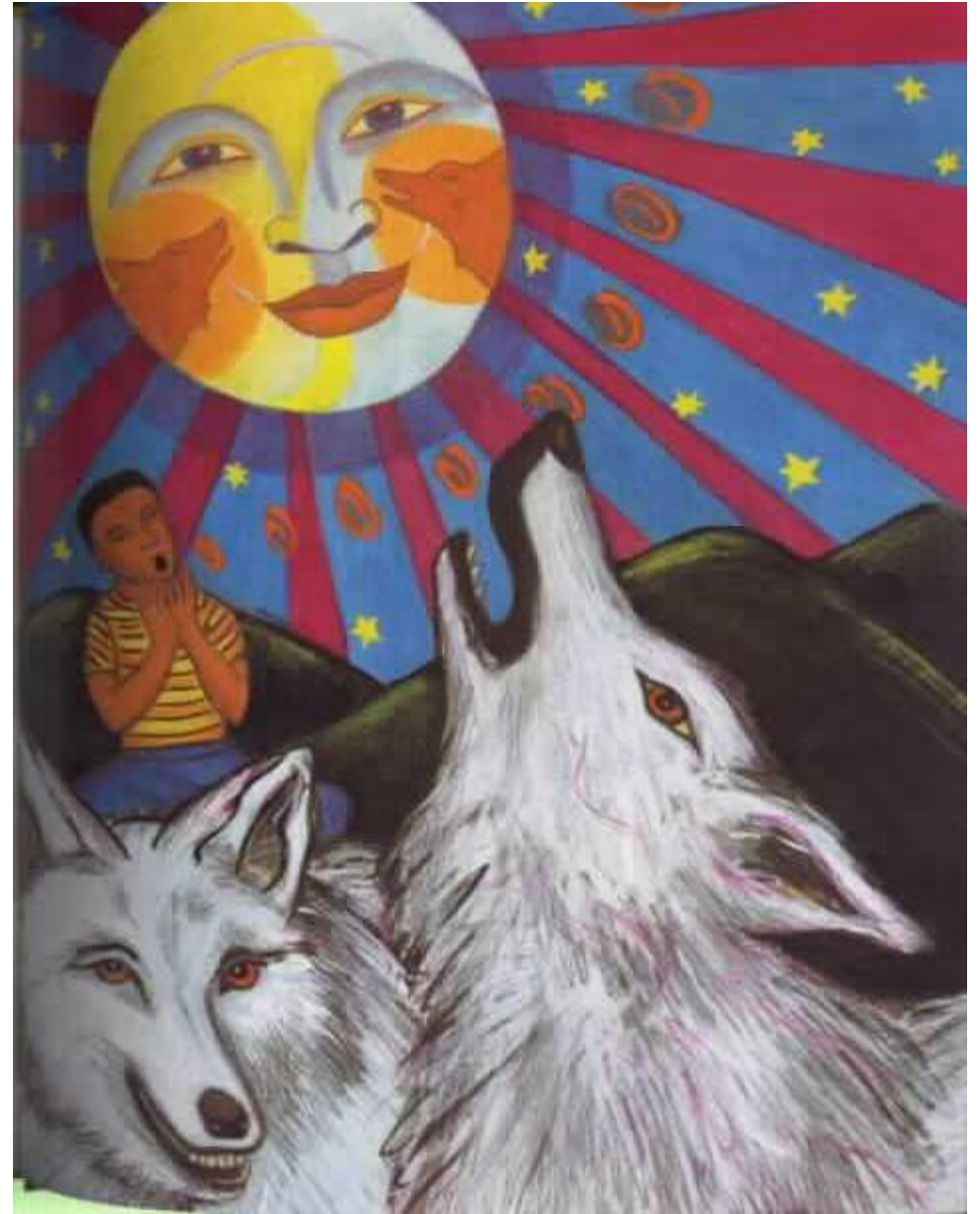
אהבתי את הלילות.

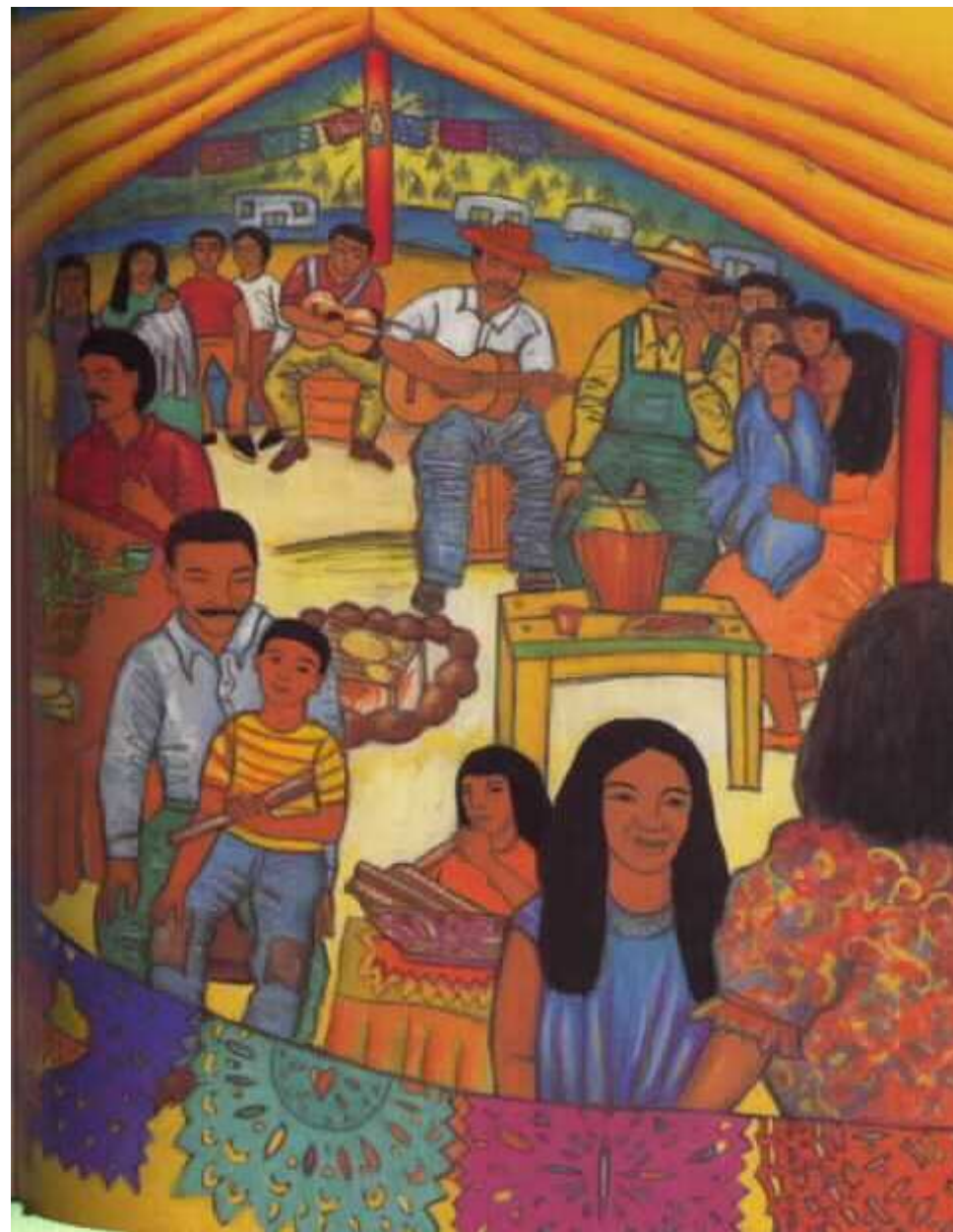
**"האם אתה שומע את הזאבים
בהרים?" שאלה אותי אמא.**

**הזאבים היו זמרי ההרים. תיארתי
אותם לעצמי מרחרחים לירח.
ביללות ארוכות וצלילים גבוהים הם
בכו בחושך כמו ילדים אבודים.**

**נהגתי לשים את כפות ידי על הפה
ולצטרף אליהם.**

לעתים רחוקות הזמינו אותנו
פועלים חקלאים כמונו לחגיגה
בהרים. הם עבדו קשה בגנים כמו
אבא או במשק בית כמו אמא.
התאספנו בצלע ההר, תחת אוהל
גדול כמו זה של קרקס. אני זוכר
מדורות, גיטרות ומפוחית של
אבא, וטורטילות מתוקות קטנות
כמו כף ידי, בטעם שוש.
הגברים הרימו אותי בידיהם וכיבדו
אותי בעוגות מקסיקאיות עם
קינמון וסוכר.
זו הייתה עיר של פרצופים חומים
עם חיוכים ומוסיקה.

**"הגיע זמן להתישב. זמן שחואניטו
ילך לבית ספר" אמרה אמי לאבא.
הייתי בן שמונה ואספתי את נופי
העמק קרוב ללבי:
אבא שנוהג בטרקטור סביב הארץ,
אמא המרימה ראשה בשירה.
בית כיכר הלחם שלנו נסע
במורדות ההרים לערים של
קליפורניה דרומית.
וידעתי שפעם אסע בדרכים האלה
בעצמי לכל הערים שבדרך. ואתן
לקולי לעוף כמו שאמי קראה שירה
ואבי קרא ליונים.**

